ISSN 0132-4462.
№1 2011
січень

перець

Неймовірні ситуації

Малюнки Анатолія Васильєнка

— Бач, який щасливий народ од наших реформ!

— А чого це в поштарки така охорона?
— Так сьогодні ж виплата пенсій. А ти ж знаєш, які вони у селян великі!

— Та що це таке: в нас у Китаї вже своїх товарів нема?! Усе з України...

— Хочемо, щоб українське кіно стало кращим у Європі. Ось вам гроші на фільми, знімайте!

— Приходьте завтра — буде дешевше.

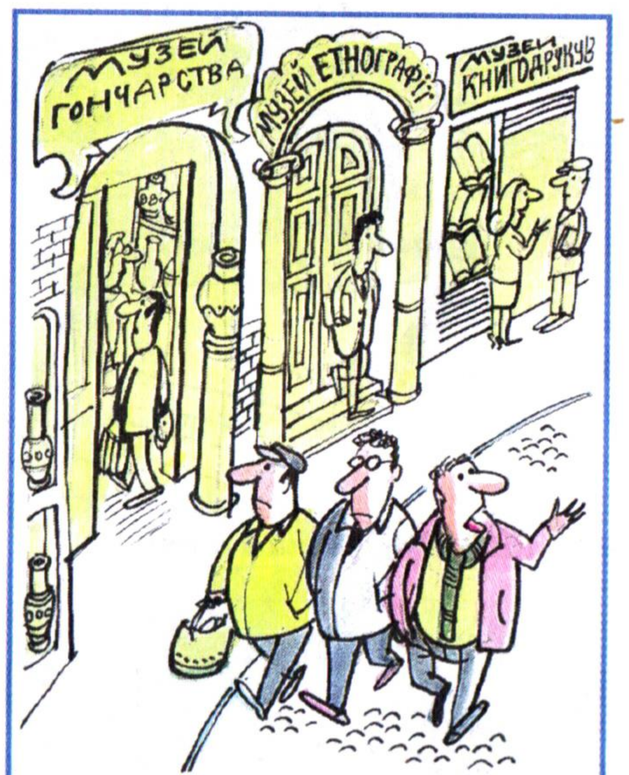

— Дивись, ще один музей відкрили. А забігайлівки на вулиці жодної нема.

— До Верховної Ради півгодини їзди, то краще сюди на велосипеді добиратися. А свій «Лексус» я лікарні подарував.

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ПОДАРУНОК ДО 8 БЕРЕЗНЯ?

Наші урядовці так «люблять» жінок, що саме до їхнього свята — 8 Березня — обіцяють зробити «подарунок»: збільшити їм трудовий стаж і підвищити пенсійний вік. Пенсіонерів, кажуть, більшає, а працюючих меншає. То хіба у цьому винні жінки? Та й чи побільшає у майбутньому працюючих? Бо молоді дружини, перш ніж народити дитину, зауважать, що їхнім матерям уже складніше буде допомагати виховувати внуків. Адже треба заробляти пенсію.

«МЕТАЛІСТИ» НАХАБНЮЮТЬ

м. Суми. (Кор. ІАП) Після того, як у місті зловмисники поцупили з доріг майже половину люків, вони взялися за мости. Під час новорічних свят у центрі міста викрали шість металевих перегонів на Троїцькому мості — це майже 1,5 тонни металобрухту і три перегони на Білопільському мості. До цього «металісти» добряче «похазяйнували» на трьох мостах через річку Псел. Сумчани, може, вже й не здивуються, коли злодії скоро почнуть відкручувати металеві частини з автомашин працівників правопорядку.

ЧИМ ЗДИВУЄМО?

У Києві систематично вирубуються сквери, знищуються зелені насадження, зносяться історичні будівлі. За кілька останніх років не стало будинків, пов'язаних з іменами Сержа Лифаря, Михайла Булгакова, Шолом Алейхема, Софії Русової.

В усьому світі величезну частку бюджету історичних міст становлять прибутки від туризму. Невже Київ збирається здивувати туристів скляними будинками-акваріумами?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А тобі, діду, гичка з ріпки!

Усмішки з конверта

ПОГРОЗА

Чоловік кричить:
— Не буди в мені звіра!
Дружина:
— Та не боюсь я твого хом'ячка.

РОЗМОВА

Вечір. Закохані сидять на лавочці і замріяно дивляться на небо. Хлопець зітхає:
— Марійко, бачиш он ту яскраву зірочку біля місяця.
— Ага.
— То — я. А поруч ще одна яскрава.
— Бачу.
— То ти, Марійко!
— А он там зірочка на зірочці...
Дівчина швиденько підсовується ближче і схиляється хлопцеві на плече.
— То я на мопеді... — продовжив хлопець.

Надіслав Степан ЯКУБІВСЬКИЙ.
м. Заліщики Тернопільської області.

У ПСИХІАТРА

— Лікарю, до мене вночі приходить чудовисько!
— А ви його пошліть куди-небудь.
Уночі з-під ліжка лікаря вилазить чудовисько:
— Вибачте, лікарю, але мене до вас послали.

Надіслав Петро ВДОВИЧЕНКО.
с. Велика Цвіля на Житомирщині.

НЕХАЙ ЧЕКАЄ

Дружина за новорічним столом сумно зітхає:
— Я ж хотіла на подарунок не кролячу, а норкову шубку.
Чоловік:
— Буде рік норки, тоді норкову і подарую.

ГОРДІСТЬ

— Чому наші чиновники і депутати такі опецькуваті?
— Це їх розпирає гордість за свою країну.

Надіслав Микола ТРОНКА.
смт Березанка Миколаївської області.

Юрій БЕРЕЗА

НЕ ЗРІВНЯЄШСЯ

Ціни кинули Зарплаті:
— Ми — крилаті!

ЕКСПЕРТ

— Якби не я,— співав Хабар,—
Хто б знав, що дурні мають дар?!

МЕМУАРИСТ

Видумки та здогади
Видає за спогади.

ОДНА З ІСТИН

Часом мокра печатка
Мокрих справ є початком.

СТРАШНА МИТЬ

Коли сатирик помира,
Радіють нечисть і мара...

ДРУЖНЄ поздоровлення Перця своєму читачеві

Славний, вірний мій читачу! Ось і знов
Я до тебе з поздоровленням прийшов.
З новим роком, любий друже, будь здоров!

Хай тобі удатна буде кожна мить,
Рідна гривня в гаманцеві шелестить!
Одне слово, в новім році хай щастить!

Щоб у злагоді, у мирі жив твій рід,
Щоб з тобою не гарикався сусід...
Одне слово, щоб із цим було як слід.

Щоб до тебе не пристало жодне зло,
Щоб якесь самозакохане мурло
Твого настрою спаскудить не могло.

Щоб усе було у тебе в самий раз,
Щоби гумору стачало повсякчас —
І на свято, і на будень, і в запас!

Він-бо — нам із неба даний оберіг!
Мудрі люди навіть кажуть, що то сміх
Наше людство од загину уберіг!

І у цьому я не бачу дивини:
Як не глянь і як його не поверни —
Все за те, що мають рацію вони:

Сміх-бо здатний од напасті захистить,
Не дасть рук у безнадії опустить...
Одне слово, хай на сміх тобі щастить!

Щоб цей рік ти міг усміхнено пройти!
Ну а я вже (тут не сумнівайся ти) —
Постараюсь у цім ділі помогти.

Щиро — твій Перець.

Поздоровлення Перця заримував Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

ВОДІЙ У КУРСІ...

Автоінспектор до водія:

— Ви знаєте чому я вас зупинив?

— Знаю. Щоб я вам дав гроші...

БУЛИ

— Петре, ти давно ходив на рибалку?

— Вчора.

— Що спіймав?

— Двадцять окунців.

— Не може бути.

— Чого?

— Бо в нашому ставку окуні не водяться.

— У ставку не водяться, а на базарі були.

Надіслав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ЕЙФЛОРИЗМИ

❄ *Якщо у вас після вчорашнього не розколюється голова, значить, горішки до пива кололи іншою головою.*

❄ *Із добре поінформованих джерел чистої води не нап'єшся.*

м. Чернівці. Флоріан БОДНАР.

— Манюню, принеси сьогодні обід аж на п'ять персон, бо нашу їдальню буде перевіряти комісія по якості.

Автошарж.

Анатолій АРУТЮНЯНЦ

До 90-річчя від дня народження (1921—1999 р.)

Анатолій Саркісович народився в м. Омську. Закінчив Казахське республіканське театрально-художнє училище. Перші публікації з'явилися в «Перці» у 1948 році. Відтоді майже в кожному номері нашого журналу з'являлися його талановиті, веселі малюнки, які наші читачі впізнавали і впізнають, навіть не дивлячись на підпис автора. Художник плідно працював і в галузі книжкової графіки, плаката... А ще він був неперевершеним майстром дружніх шаржів на художників, письменників, артистів, спортсменів, хліборобів та ін. Анатолій Арутюнянц учасник багатьох всеукраїнських та міжнародних художніх виставок.

Між собою ми тепло називали його Арутом.

Він із когорти тих майстрів, котрі творили славу «Перця».

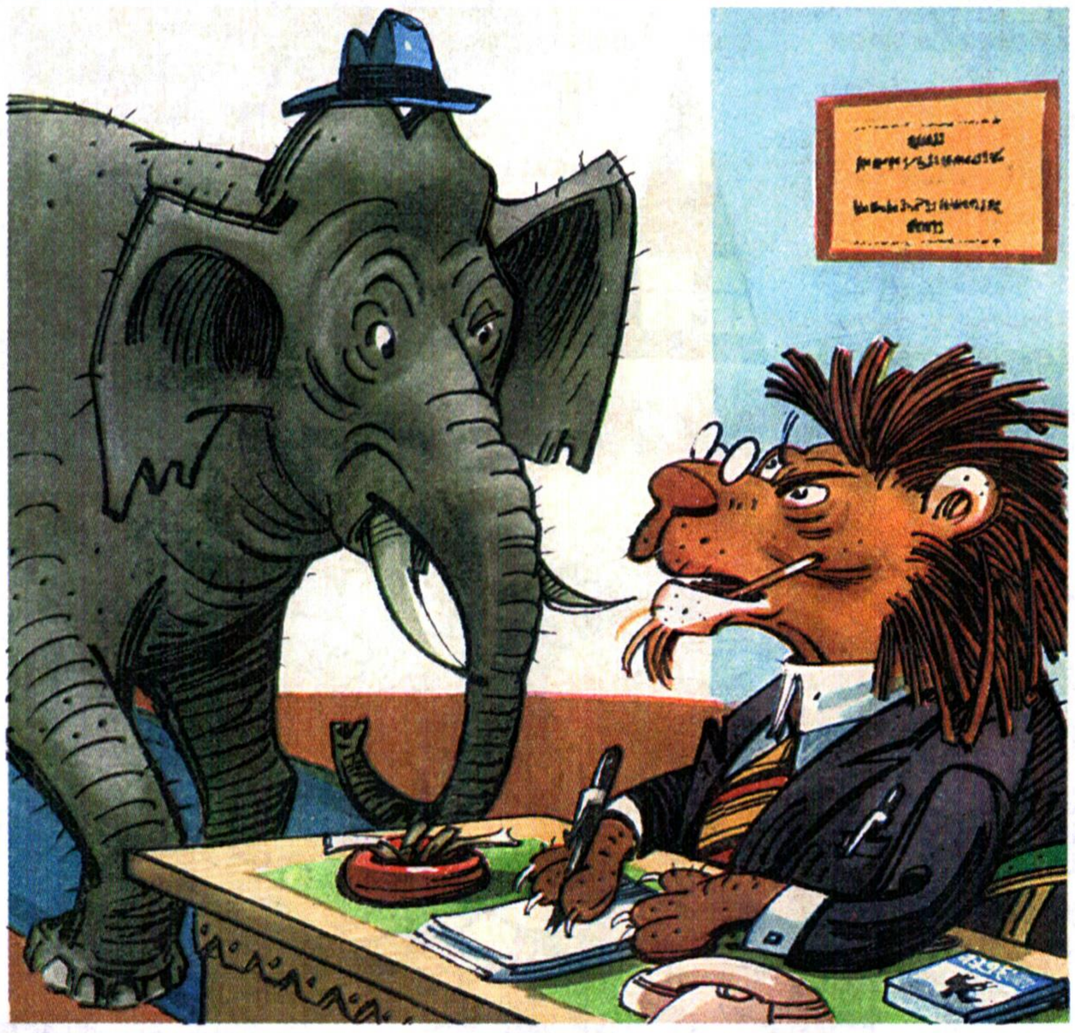

— Сам бачу, хто ви, але принесіть довідку, яка б стверджувала, що ви справді Слон.

— Кого Іван Іванович викликав для наганяю, — можете пройти без черги.

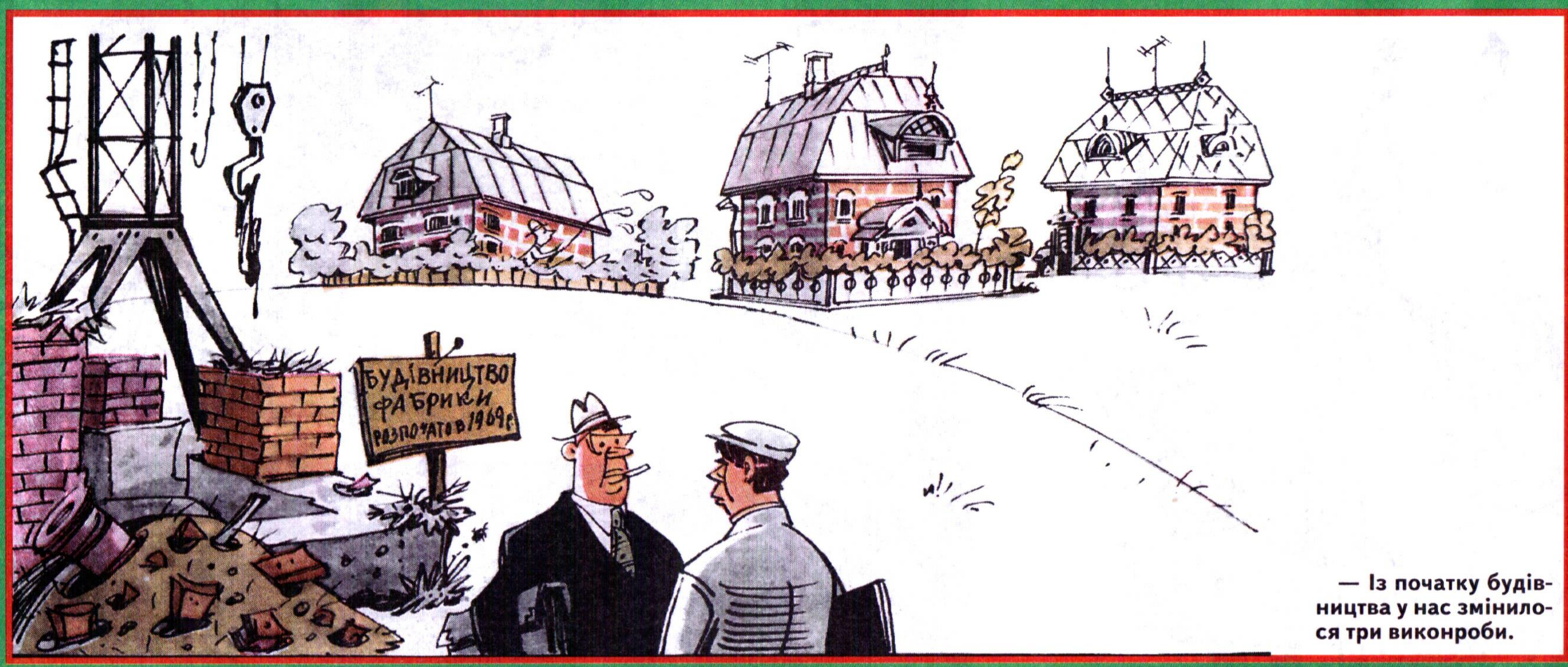

— Із початку будівництва у нас змінилося три виконроби.

— Ось бачите, що робиться, товаришу ревізор: миші з'їли продукти, а цей мерзотник з'їв мишей і знищив усі речові докази.

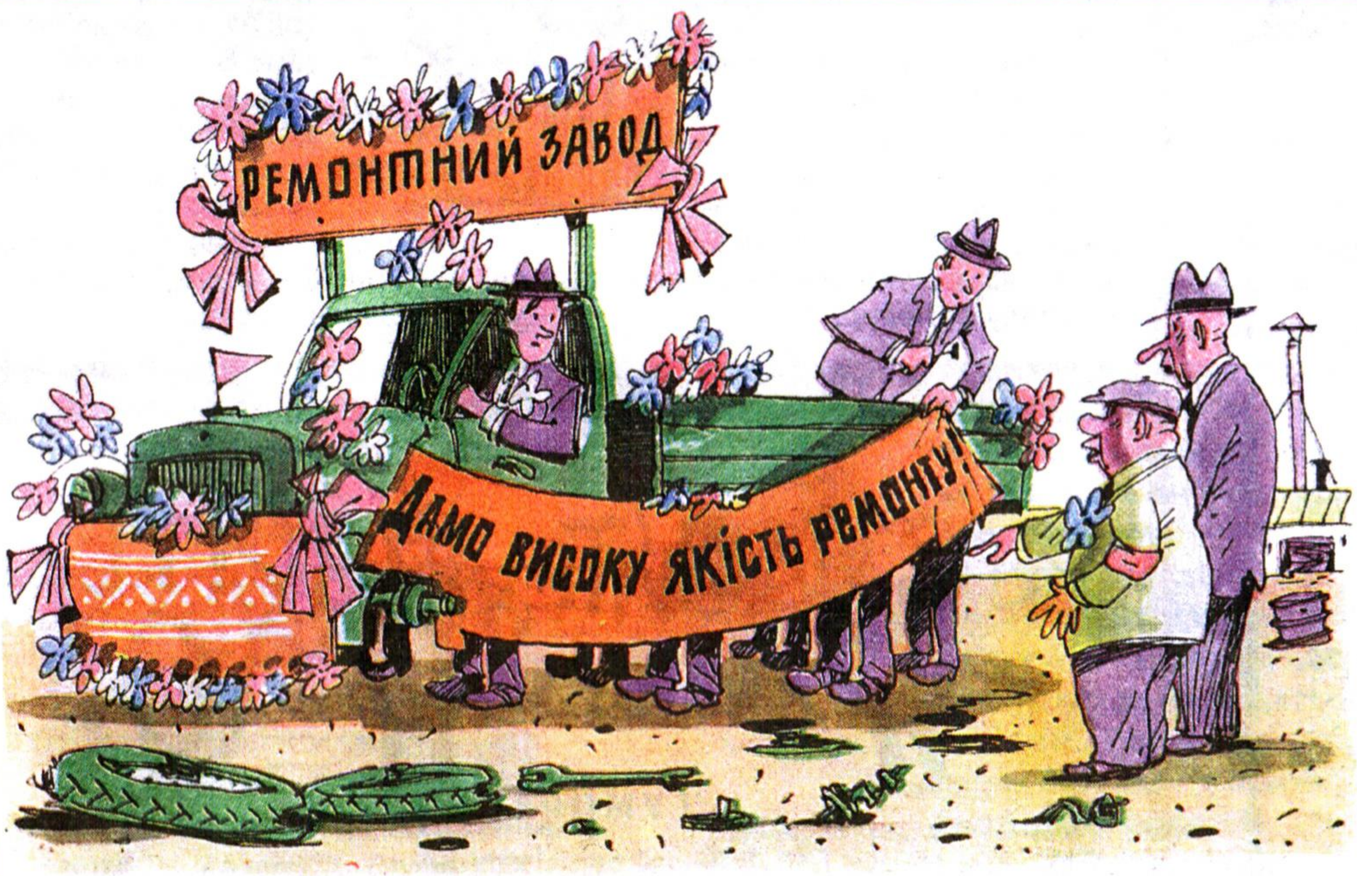

— Опустіть нижче гасло: ноги видно!

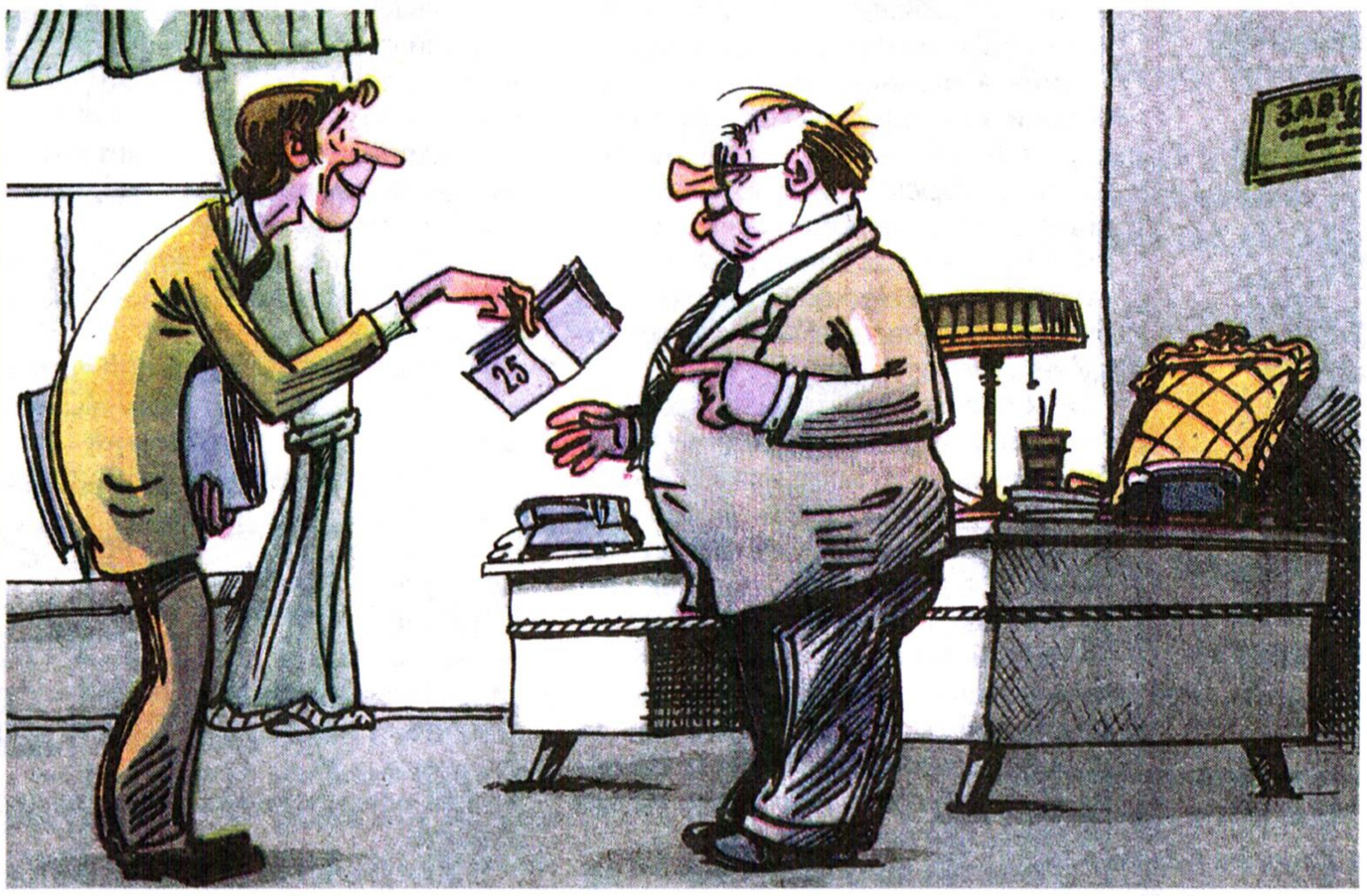

— Ви що — хабара пропонуєте?
— Що ви, Семене Семеновичу, це просто благодійний внесок у ваш фонд.

ДРУГА ВЕРСІЯ

Вуличні, застільні, радіо- і телерозповіді про надзвичайно вредну, а часом (залежить від таланту оповідачів) і вкрай жахливу істоту — чупакабру стоять врівень, а то й перевершують моторошні історії з Вієм, різдвяні пригоди дідька і людиножерні зазіхання всесезонних упирів. Звісно, є і суттєві відмінності. Під Диканькою, приміром, досить було перехрестити нечисту силу — і торжествувала чиста. Зауважте, це свідчить сам Микола Васильович Гоголь. А він такий, що не дасть збрехати. А чупакабра?.. Це стерво нічого не боїться: ні святого знамення, ні козацького тютюну, ні мисливської картечі... Та що зайве говорити, коли вона залишає з носом навіть міліцію!

Здавалося б, чудова нагода зооветфахівцям захистити десяток-другий докторських дисертацій про появу нової тварини. Та ні! Щось не менш містичне, ніж сама чупакабра, утримує вчених від пошуку істини. Про бичків, кіз, кролів, курей — будь ласка, а про нового жорстокого хижака — ні гу-гу!

О, до речі, кролі і кури почали не так давно масово гинути на Волині. Але не на поліських хуторах чи в лісостепових селах, а в самому обласному центрі, в Луцьку. Чупакабра обрала для розбою дві гетьманські вулиці — ім. Дорошенка та ім. Сагайдачного.

У цьому кутку міста — приватний сектор. Тут лучани тримають і курей, і кролів, і качок... Точніше — тримали, бо ту живність, яку не погубив хижак, господарі самі швиденько пустили на рагу та консерви.

Однак із часом балачки про лютого звіра почали відступати, давши життя новій версії. Курячу драму багато хто тлумачить в інший спосіб. Пенсіонерка Ніна Семенюк звернула увагу на одну, дуже промовисту деталь пограбування свого курника. Вона буквально остовпіла, побачивши відірваною товстелезну дошку, прибиту цв'яхами-сотками. Щоб це зробити, якась чупакабра мала би добре орудувати ломом. В іншому випадку, на обійсті Галини Шліхти, вона не могла би обійтися без обценьок, позаяк були відірвані не дошки, а витягнута «з м'ясом» засувка.

Чимало людей бачили, як на гетьманських вулицях ночами хазяйнують фокстер'єри, лайки, інші мисливські пси, котрі нишпорять по курятниках та зламаних клітках для кролів. То що це все мало би означати? Пан Сидорук, наприклад, лиходіями вважає (і, як бачимо, має підстави) людей. Річ у тім, що на цю симпатичну місцину обласного центру поклали око, м'яко кажучи, нові українці, які б не проти мати тут земельку. Але зробити треба так, щоб «тубільці», як називають вони мешканців тутешніх хатин, самі охоче, без судових безглуздь і кримінальних зіткнень, покинули обрану «чупакаброю» територію. Зрозуміло, за умов певної компенсації.

Хто б міг подумати, що нова звірюка насправді наймитує у земляків?!

А яка тема могла бути для дисертацій! Точніше, для протоколів.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Луцьк.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

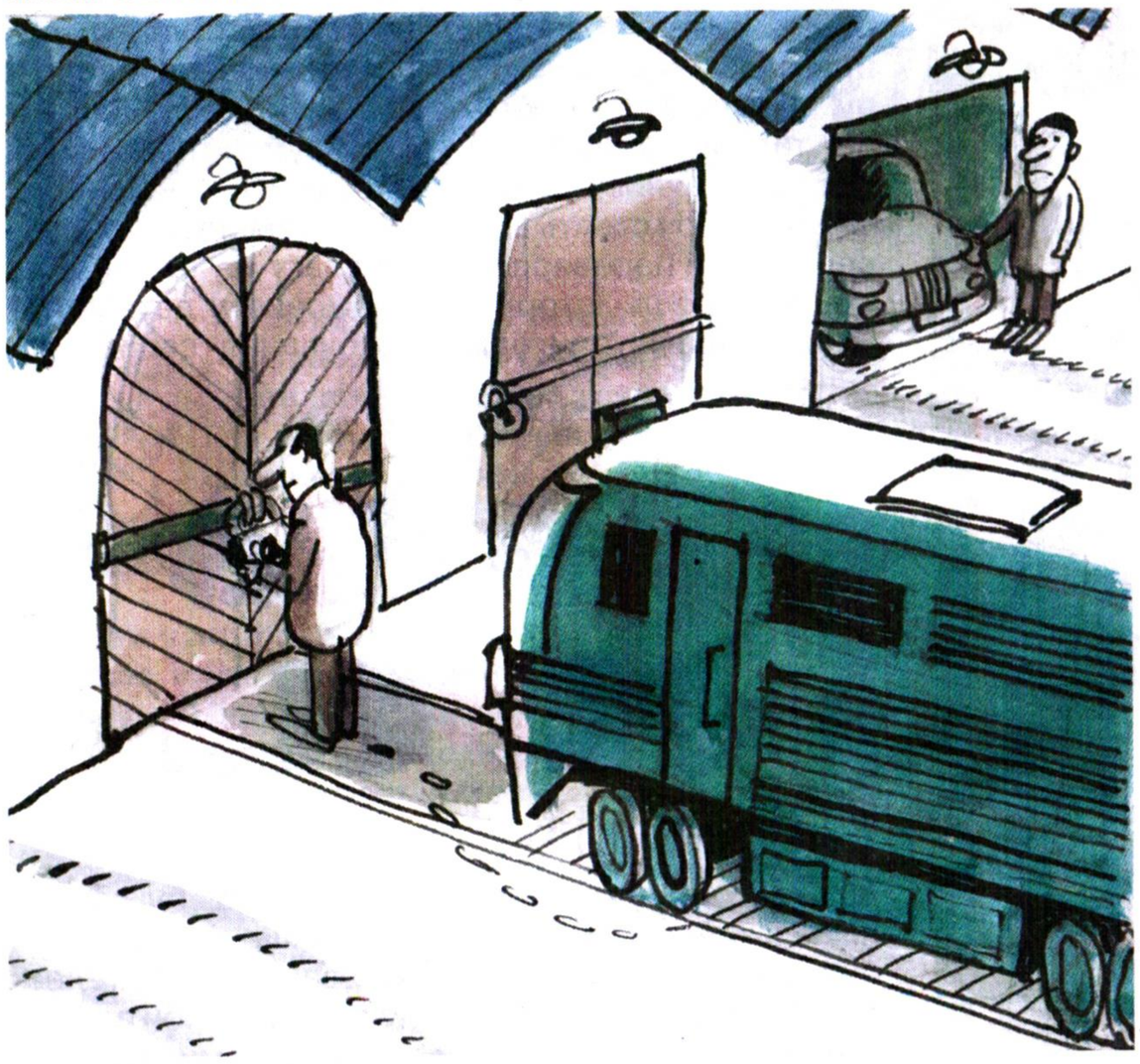

Думки вголос

❄ *Усі молодята в першу шлюбну ніч до самого ранку займаються одним і тим самим — рахують подаровані гроші.*

❄ *Він вибився в люди. Правда, не в ті.*

❄ *Тільки на шкільних батьківських зборах тато Карло дізнався, що його синок дубовий.*

❄ *Скільки в тебе грошей, стільки в тебе й прав.*

❄ *Теперішнього часу граніт науки не гризуть, а лише надкушують.*

Василь ТИТЕЧКО.

с. Мале Вербче Рівненської області.

Олег ГУЦОЛ

Вітаємо наших одноперчан, нових

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ

МІТИНГ

ГУМОРЕСКА

Іду міським парком, аж бачу — натовп.

— Що тут діється? — питаю.

— Мітинг буде.

— Хто організатор?

— Неформали.

— Тема?

— Екологія.

— Мітинг санкціонований?

— Авжеж.

Залишаюся. Стою. Слухаю. Спостерігаю.

Ось кремезні хлопці з пов'язками на рукавах принесли поміст. Напевне, для ораторів.

Нарешті, один зійшов на імпровізовану трибуну.

— Товариші!

І враз: жз-жз-жз...

Озирнулися — аж поряд на клумбі бородатий чолов'яга бензокосаркою невидиму траву стриже...

— Шановний! — підійшли до старателя. — Ти ж бачиш — люди зібралися. Почекай трішки, нехай погомонять...

— Не кричіть, я не глухий,— відповів ревний заготовлювач сіна. — Мені до ваших балачок нема діла. В мене план...

Довелося чекати, доки губитель природи не впорається із завданням.

Нарешті дочекалися! Він присів у холодку обідати, заглушивши косарку.

Микола БОСАК

Дайте, дайте мені ГМО!

ГУМОРЕСКА

Збулося. Настав рай на землі! Іду вздовж рядів супермаркету, а навколо такий достаток, який лисому Микиті з його кремлівським оточенням у часи створення матеріально-технічної бази комунізму і не снився.

Вина з Франції, оливки з Греції, банани з Еквадору, кава з Бразилії, сир із Італії, шинка зі Швейцарії!.. Словом, своєю гривнею непомалу підтримуємо виробника в усьому світі. Вряди-годи банкою маринованих огірків чи сірою сосискою і наш визирає. Але питання з цього приводу не до мене — до уряду.

Я ж собі іду та й іду вздовж переповнених прилавків. На що не гляну, що не мацну — скрізь напис — «Без ГМО». Горілка й вино, ковбаси і ряжанка, фрукти й риба — все, все без нього. А я думаю, чого ціни так угору поповзли: коньяк «Ремі Мартін» — за 4 тисячі 70 гривень ще й 64 копійки пляшка, і цукерки «Пралінс» із Швейцарії — по 338 грн. 40 коп. за коробку, сир «Тете майн» зі Швейцарії — 396 грн. за кілограм. На що не глянь, усе без ГМО.

А мені так його захотілося — душа болить. Я ж із ним виріс, парубкував, армію відслужив, диплом про вищу освіту захистив, загниваючого капіталізму діждався, і раптом — «Прощай, Вася!» Ну хоч би дрібочку, хоч крихітку, хоч один міліграм-процент.

Побачив продавця-консультанта у гарній європейській уніформі, підходжу до неї. Так і так, кажу, дайте мені щось із ГМО.

— Ето нєвозможно! — витріщила вона на мене здивовані, обведені фіолетово-синіми тінями, очі.

— Нас ще в школі вчили, що нічого «нєвозможного» нема. Так що шукайте!

— Мужчина, ви странний какойто. Ми получаїм всьо без ГМО, єго уже нєт.

— Дивіться сюди,— показую їй на пальцях. — Як є там ніч, то тут є день. Там є вогонь, а тут — вода. Ось є ви, а ось — я. Значить, якщо тут нема ГМО, то там воно повинно бути. Так що давайте.

У консультанта, видно, замакітрилось у голові: бачу, що рот відкриває, як коропи позад неї у акваріумі із живою рибою, а звуку нема.

Лауреатів премії ім. Остапа Вишні!

— Громадяни!

А воно: ту-ту-ту!

Що за оказія? Виявляється, автомобіль під'їхав — із жінками у комбінезонах та фарбопультами. Дебела молодиця, котра першою зіскочила додолу, безцеремонно наказала:

— Ану геть, голото, звідси! Іч, нема їм чого робити!

— Чому геть? — дивуємося. — Парк — місце громадське...

— Будемо фарбувати лави і паркани, білити дерева!

Перенесли ми поміст в інший бік.

— Земляки!

— Жжж-жжж-жжж! — різонув повітря звук.

Гм, тепер бензопилка загаласувала.

Всі туди:

— Ви що — найнялися! — не стримуємо гніву.

— Так-так, вгадали,— відповів один із лісорубів. — У нас обрізання сухих гілок. За генеральним планом.

Довелося знову шукати тиху місцинку.

— Друзі!

Рр-др-гр!..

Нечиста сила: бульдозер пре прямісінько на нас. Ледве підмостки врятували. Тоді обурено до тракториста:

— Хіба не видно — люди!

— А мені он ями треба загортати!

Хтось запропонував: нумо допоможемо. Але жеківська рать і на крок не підпускала самозванців до інструментів та знарядь праці. Казали: зробите, мовляв, на грам, а розплещете на тонну...

Вже вечоріло, коли, здається, настав наш час. О, а це що? На стовпи дружно лізуть монтери, лампочки викручують.

— Для чого,— питаємо,— проти ночі?

— Заміна! Завтра нові вставимо! Неонові!

Мітинг не відбувся. Коли розходилися, хтось, однак, бадьоро вигукнув:

— Не журіться, хлопці! Все йде так, як треба! Наступної суботи зберемося в дитячому парку. Він ще більш занедбаний, ніж міський...

м. Павлоград.

Дружні шаржі Володимира СОЛОНЬКА.

Аж тут вийшла із службового приміщення нафарбована, наманікюрена і напахчена блондинка, з усього видно — велике цабе, пальця в рот не клади.

Консультант зраділа і до неї:

— Аїда Ярастівна! Здєсь мужчина требуєт... — а далі тільки позіхає. А вимовити не може.

Я підступився до Ярастівної та й переповів їй усю нашу розмову з її підлеглою.

Вона скептично повела лівою бровою, зміряла мене від черевиків до капелюха і прорекла:

— Хіба ви газет не читаєте, телевізор не дивитесь? Депутати відмінили ГМО. Ми тепер одержуємо все без нього.

— Дивіться сюди,— показую і цій на пальцях. — Росло в селі теля, їло висівки, буряки з ГМО. Доросло до забійного віку, почали з нього ковбасу робить, а тут депутати прийняли закон, що ГМО вже немає. То коли воно з теляти вискочило? Чи он яблука лежать. Стільки років яблуня родила з ГМО, а тут уряд утрутився, і вже — без? А я хочу!

— Мало чого ви хочете,— сказала Аїда, втрачаючи скепсис, але ще з іронією додала. — Я, може, віллу на Канарах хочу.

— Судячи з розвитку подій у країні, ви її матимете. А я вже — ні, та й не хочу. Я ваш постійний покупець із часу перерізання червоної стрічки на дверях. Я у вас не зірок із неба прошу. Дайте мені ГМО!

Тут уже й Аїда Ярастівна почала беззвучно плямкати ротом, як коропи у тому акваріумі.

На щастя через весь торговий зал тягла широку швабру, обмотану мішковиною, старенька прибиральниця. Вона прислухалася до нашої бесіди, оцінила ситуацію і відкликала мене набік.

— Не вірте написаному,— зашепотіла вона мені у вухо. — Нам продукти привозять увечері, так весь колектив мало не до півночі ліпить на все штампи, що воно без ГМО. А ви беріть і не сумлівайтеся. В усіх продуктах того ГМО стільки, що воно аж вискакує.

Заспокоєний прибиральницею, я купив і сиру, і сосисок, і цукерок. Поки те ГМО з них повискакує, то я таки трохи ним поласую.

м. Київ.

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— До нас надійшов сигнал, що тут готується злочин.

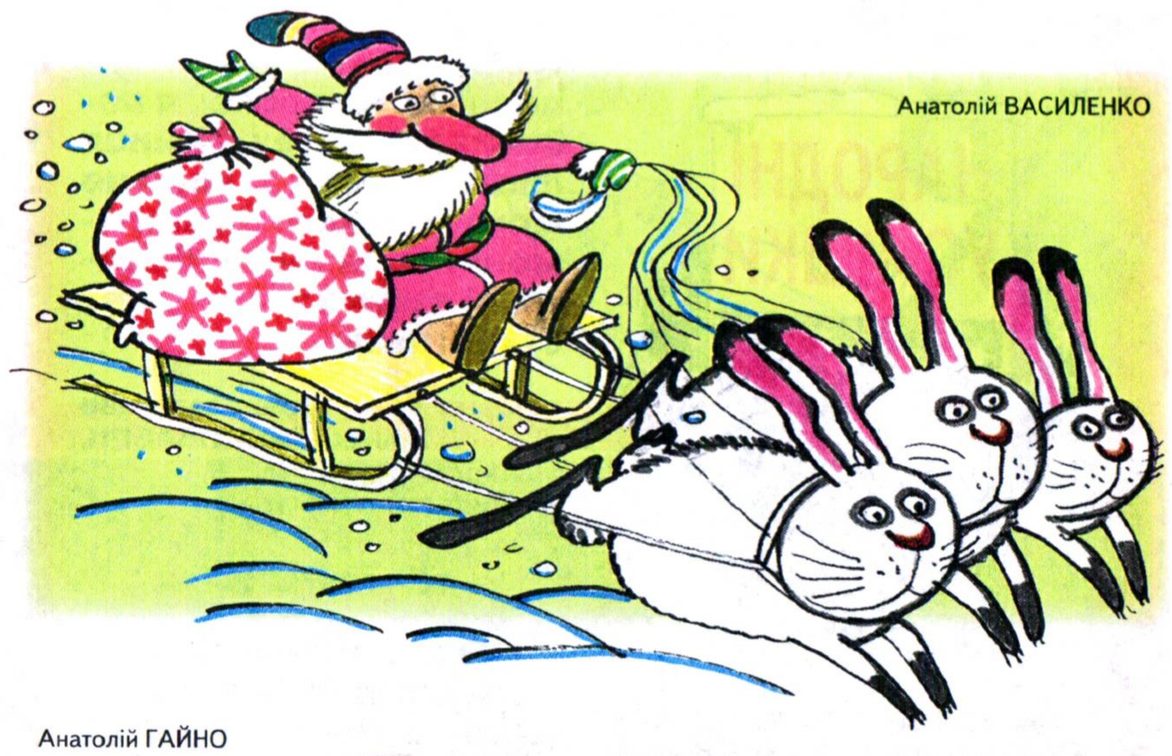

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ГАЙНО

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Із Роком Зайця вас, Петре Сидоровичу!
— Гм... А щойно один відвідувач привітав мене з Роком Свині!

Георгій МАЙОРЕНКО

Юрій КОСОБУКІН

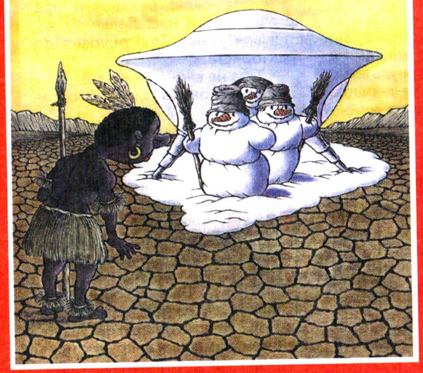

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Данило КУЗНЄЦОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Шановні! Наступного року ваше життя покращиться. Обіцяємо здирати з вас не сім шкур, а шість!

Данило КУЗНЄЦОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

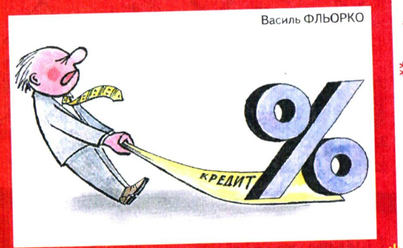

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ГАЙНО

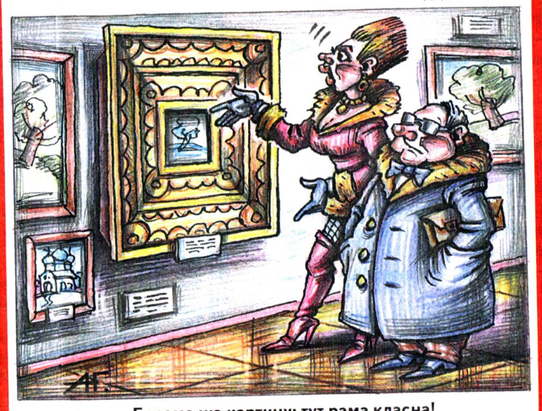

— Беремо цю картину: тут рама класна!

Валерій ЧМИРЬОВ

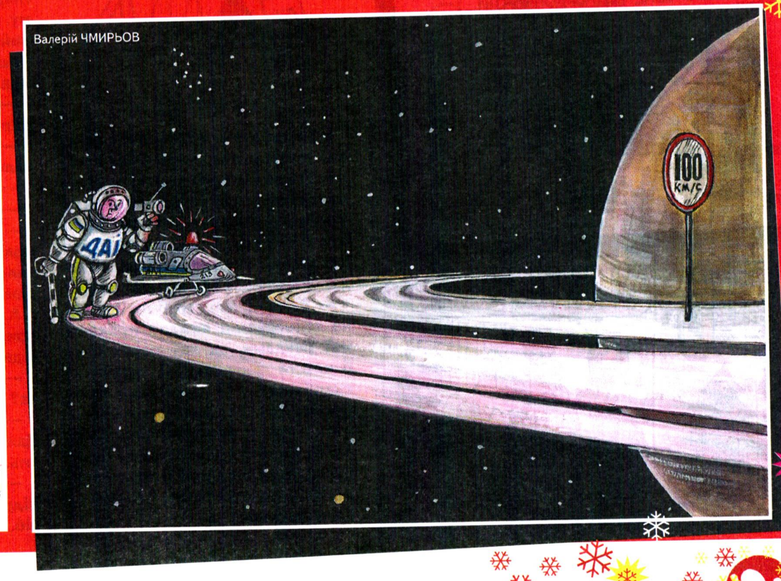

Народні усмішки

Відкриття

Як виявляється, усі великі справи починаються не зі слів: «Я зможу! Зроблю! Я досягну цієї мети і піду далі!», як говорять це на бізнес-семінарах і пишуть у книгах «Як стати мільйонером». Усі ж великі справи починаються зі слів: «Ну гаразд, хрін із ним, давай спробуємо...»

Пекло

Після смерті душі даїшників залишаються на своїх робочих місцях: на дорогах, на постах, в робочих кабінетах. Різниця лише в тому, що вони не можуть нікого ні «гальмонути», ні оштрафувати, ні взяти хабара... Це і є їхнє пекло.

Почув і записав
Андрій КОЛИБАБИН.
м. Хмільник
Вінницької області.

Інтерв'ю

— Пане тренере! Завтра такий відповідальний матч, а половина футболістів вашої команди несподівано опинилися в лікарні. З переламаними ногами. Як таке могло статися?
— Розумієте, ми вирішили перед цією грою трохи розслабитися — поїхали у престижний розважальний комплекс. А хто ж міг подумати, що ці ідіоти вперше у житті побачили кегельбан?!

Почув і записав
Олександр ВЕРТІЛЬ.
м. Суми.

Народні усмішки

Сучасні діти

— Алло! Мамо, мамо! Швидше викликай додому швидку допомогу. З татом біда.
— А що сталося?
— Батько одягнув червоний халат, причепив бороду і каже, що він Дід Мороз.

Порядок

— У нас у країні повний порядок.
— Та невже?
— Так. Навіть злочинність організована.

Питання руба

— Не розумію, чому в таблиці Менделєєва йод є, а зеленки нема?

Корупція

— Чим займається комітет по боротьбі з корупцією?
— Вивчає варіанти: кому, коли, де і скільки дати, щоб викорінити корупцію.

Почув і записав
Володимир СЕРБИН.
м. Нікополь
на Дніпропетровщині.

Підготовка студента

— Синку, а ти окрім молитви знаєш якісь інші способи підготовки до екзаменів?

Почула і записала
Валентина БАКЛАН.
м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ДУ**П**ЛЕР.

ШПРОТИВ.

ЕПІЛЯЦІЙЦНИЙ СУД.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

ДИ**Р**ШЛАГ.

КЛЕЙКОПЛАСТИР.

Тетяна БУКРЕЄВА.
м. Київ.

ЛА**П**ОВІ ПРАВА.

ПАРТІ**ЛЬ**НИЙ БОС.

ДАМОЇД.

АВТОРСЬКЕ **Б**РАВО.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Валерій ЧМИРЬОВ

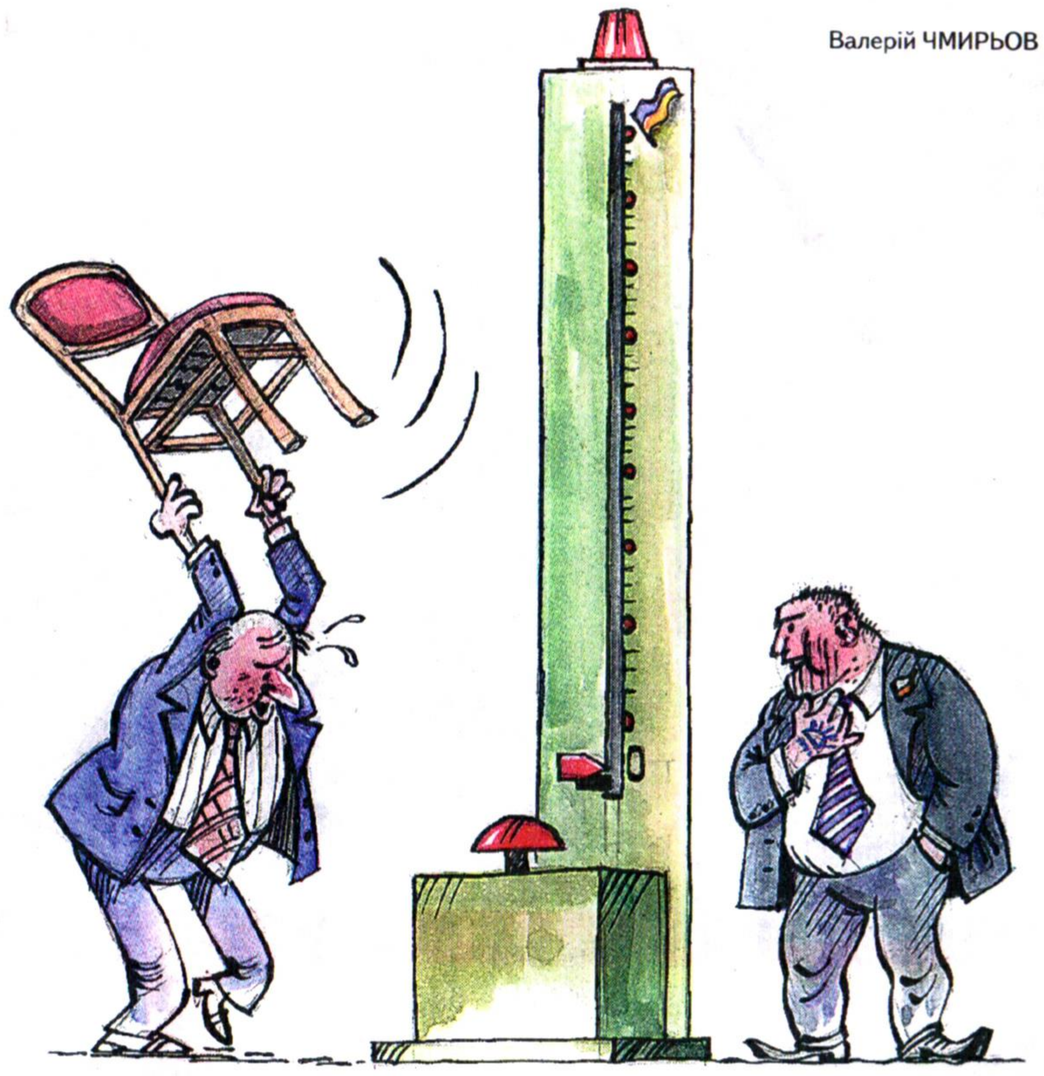

— Ану подивимось, чи досягнув ти депутатського рівня?!

ПРИХОВАНА РЕКЛАМА

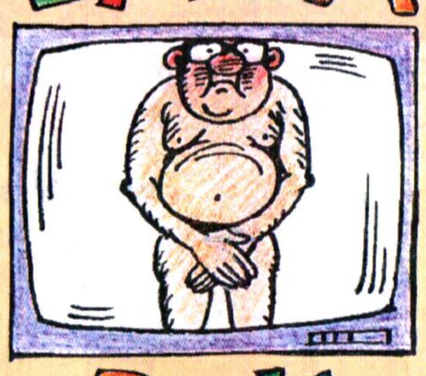

ГУМОРЕСКА

На телебачення завітав заслужений податківець, розробник багатьох, як жартували широкі верстви населення, «законоудавчих» актів у податковій справі Данило Іванович Решетняк. На запис передачі про те, чим нас «ощасливлять» податкові служби наступного року.

— До речі, мої голубчики, у вас на телебаченні чимало прихованої реклами, за яку варто було б класти гривеньку і у державну скарбницю... — пригрозив пальчиком Данило Іванович, всідаючись у крісло перед телекамерою. — Чи не так?.. З усіх треба гроші брати. Муха перед об'єктивом пролетіла — нехай платить ! А якже ... Це ж реклама!

— Та якось воно... — знітилися телевізійники. Потім припудрили Решетняку лисину, виставили світло, звук. Оператор уже хотів було давати команду «Поїхали!», як режисер гарячково підхопився з місця:

— Стоп! Стоп! Даниле Івановичу, щось у вас краватка перекособочилася... Дозвольте, я вам її поправлю... Гм... А чийого вона виробництва?

— Нашого! Я підтримую вітчизняного виробника. Фірма «Самов'яз»! Чули?

— Чули, чули.. . Хто ж її не знає?! Я ж бачу, знайомий фасон. Це ж і глядачі, напевно, впізнають фірму. Можуть сказати, що навіть знаний податківець Данило Іванович Решетняк рекламує вироби «Самов'яза».

— Ви так гадаєте? — засовався у кріслі той.

— Ну, якщо не глядачі, то ваші колеги можуть присікатися...

— Ті такі ... То що ж робити?

— Може, зняти?

— І справді, так буде навіть демократичніше,— Данило Іванович зняв краватку і віддав помічникові режисера.

А тим часом режисер пильно придивлявся до Решетнякового піджачка:

— Крячківська швейна фабрика?

— Крячківська,— заусміхався Данило Іванович. — Добряче шиють. Усі думають, що від Версаче...

— А я, бачите, так не думаю... Відразу впізнав крячківський виріб. Та й глядачі у нас не сліпі... А

Юрій КОСОБУКІН

ІРОНІЗМИ

✓ *Останній дурень – один, а передостанніх – мільйони.*

✓ *Гіроскоп – це розумний прилад, а гороскоп – це дурна писанина.*

✓ *Збройні сили скорочували до тих пір, поки залишилася тільки картопля в мундирі.*

✓ *Гарний гумор – це посмішка на 32 зуби, а гарна сатира – це укус 32-ма зубами.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я тут працюю. На мені випробовують різну отруту, але ж, знаєте, мене ніяка холера не бере.

ваші колеги-податківці мають таке пильне око...

— Пильнішого не буває,— погодився Решетняк.

— І що ж вони нам скажуть: «Прихована реклама штанів Крячківської фабрики?»

— А що, на екрані і штани буде видно? — спохмурнів Данило Іванович, який уже був готовий зняти піджак, аби ніхто не запідозрив, що він між іншим рекламує крячківські костюми.

— Так у нас же має бути і крупний план, і середній, і загальний. Повинні ж ми показати вас у всій красі!

— Без штанів?!!

— А чого ви розхвилювалися? Зараз на телебаченні більше без штанів усіх і показують. Ви що, телевізор не дивитеся?

— Та дивлюся, — невдоволено пробуркотів Решетняк, знімаючи костюм.

— А сорочку? — запитав режисер.

— Сорочку я купив у салоні Каті...

— Брискіної! — майже хором продовжили усі в студії. — Відомий салон, унікальні сорочки...

— Теж знімати?

— А що, будемо їх рекламувати?

... Коли справа дійшла до трусів, Решетняк уперся рогом:

— Не зніму! Це вже буде порнографія!!! — ревів він на всю студію. До них раз у раз заглядали у двері.

— Ви що, бегемотів тут знімаєте? — цікавилися вони.

— Гаразд! — погодився режисер. — Залишайтеся в трусах. Але прикрийте їх руками. Щоб не видно було на них двох червонобоких груш із листочками і вишиваного напису «Охтирка». Буде так, ніби ви і в трусах, і без... Здається, все, — обійшов навколо нього телевізійник. — Починаємо запис. Тільки, Даниле Івановичу, ви зразу не ошелешуйте наших глядачів податковими новаціями. Розкажіть трішки про себе. Мовляв, я такий, як і всі платники податків. Народився там-то... Зрозуміли?

— Зрозумів...

— Поїхали! — махнув рукою оператор.

Переляканий Решетняк витріщився в камеру, тримаючи руки нижче пупа.

— Народився у багатодітній сім'ї. Я — сьома дитина. Після мене знайшлося ще дві сестрички і братик...

— Стоп! Стоп! — замахав руками режисер. — Що ви собі дозволяєте?

— А що?

— Це ж прихована реклама!

— Яка реклама? — спантеличився Данило Іванович.

— Реклама ваших батьків... Вони, звичайно, молодці. Інші мучаться-мучаться... А у них аж дев'ятеро дітей!

Решетняк підхопився і поспіхом почав одягати штани. Технічна служба студії на всяк випадок вимкнула мікрофони.

Михайло ПРУДНИК.

ПЕРЧИНКИ

Праця з мавпи зробила людину, алкоголь повернув усе на своє місце.

❄ ❄ ❄

Мода — це те, що робить нас якимись ідіотами на старих фотографіях.

❄ ❄ ❄

Соціологи — народ точний: скільки заплатиш, стільки й одержиш.

❄ ❄ ❄

«Життя після п'ятдесяти лише починається», — подумав чоловік і попросив бармена налити ще 50 грамів.

❄ ❄ ❄

Колись предки китайців попросили предків Зураба Церателі побудувати сторожу навколо садочка.

❄ ❄ ❄

Нині життя набагато смішніше, ніж треба для радості.

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Олег ГУЦОЛ

ПІЕРАЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Заєць і Кролик

КАЗКА

Жив-був край темного лісу старенький дідусь Панас. Дуже любив він тваринок усяких. І був у того дідуся гарненький такий кролик Сірик. Щоб тому кролику не було сумно вдень сидіти у хлівці, дідусь випускав його на прогулянку в ліс. Щоправда, наказував, щоб далеко не ходив, бо на нього може напасти вовчисько.

Якось, коли кролик край лісу шукав собі свіжу травичку, ласував нею, побачив його заєць. Приплигав близенько та й каже:

— Ти, мабуть, також зайчик. Давай будемо дружити.

— Ні,— каже кролик. — Я не зайчик. Я кролик. І живу в дідуся Панаса, онде його хата край лісу. Ходімо до мене в гості. Як сподобається, то й назовсім в мого дідуся залишишся. Так буде веселіше.

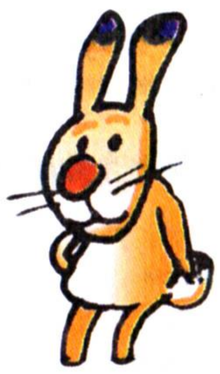

І стрибнули вони удвох до хати дідуся Панаса. Зрадів дідусь. Приніс квартирантам капусти, моркви. Постелив м'яко пахучого сіна у хлівці та й зачинив на ніч.

Сподобалося зайчикові у дідуся. Є що їсти-пити, не страшно вовка. Із кроликом удвох дуже тепленько спати. А кролик радів, що є вже з ким спілкуватися...

Але... Якось пішли вони погуляти по лісу. І зайчикові так захотілося побігати, аж лапки засвербіли.

— Нумо,— каже,— побіжимо аж до другого лісу.

— Нам так далеко бігти не можна. — Кролик на те. — Дідусь не дозволяє.

— А я,— каже зайчик,— люблю волю. Хочу бігати по лісах та по полях. У мене сильні ноги. І мені хочеться тренуватись, щоб бути ще швидкішим. А їжу буду добувати сам для себе. Тож передай дідусеві Панасові, що я житиму тепер у лісі і подякуй йому, що він мене пригощав.

Помахав лапкою на прощання кроликові та й подався в лісову гущавину.

Бігає собі зайчик по лісах та полях. І хоч йому буває страшно, як побачить вовка та мисливців, часто доводиться щодуху тікати від всяких напастей, проте жити у клітці не хоче. Бо він не кролик.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

РЕБУСВОРД

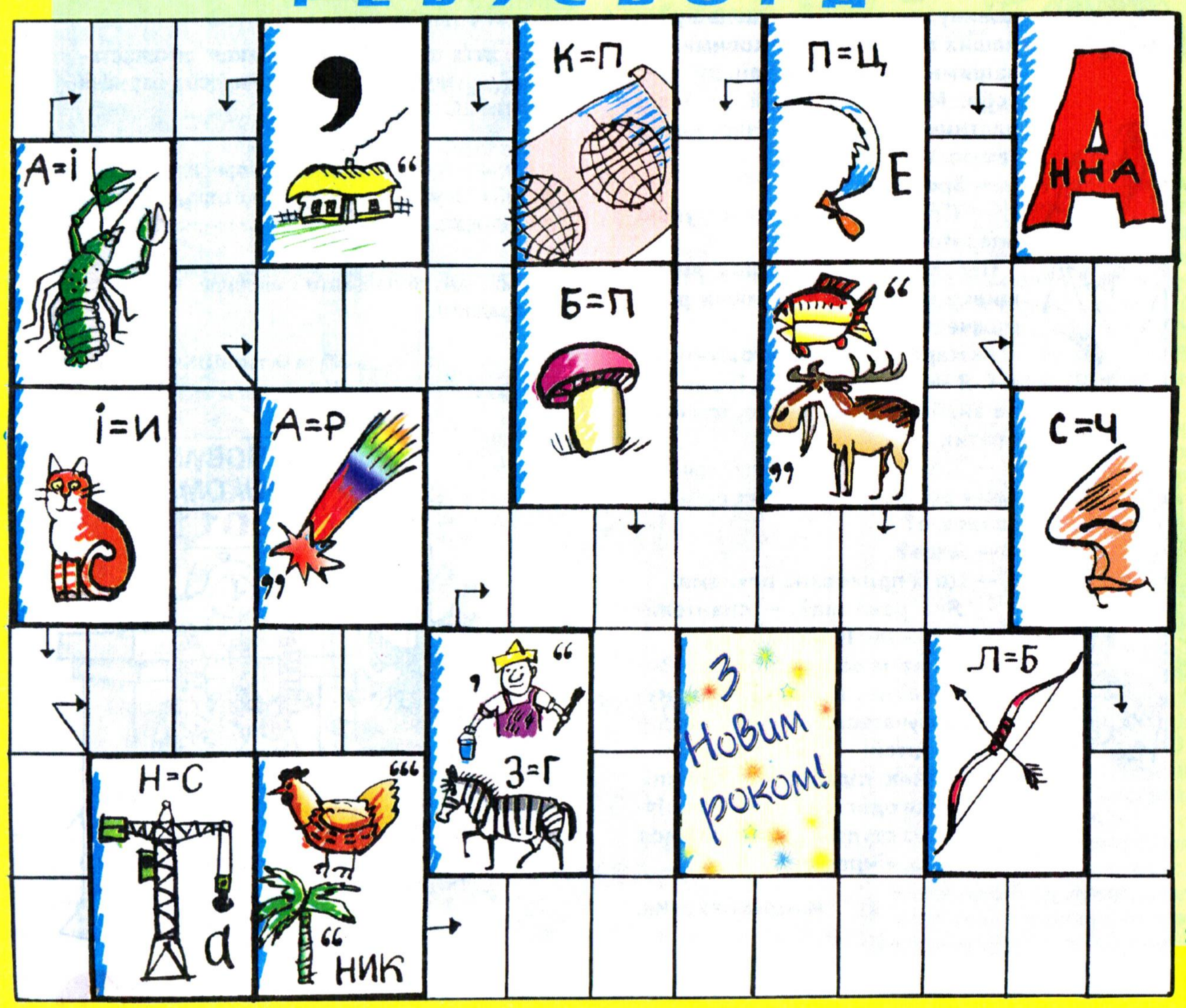

Анатолій ВАСИЛЕНКО

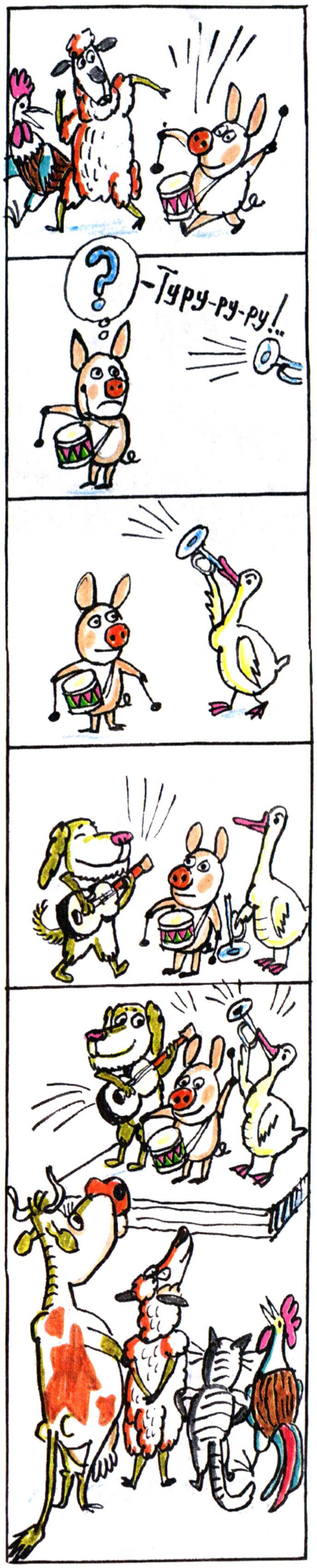

Словничок-жартівничок

ПАРОПЛАВ — *плавання парами.*

ЛЕЖАК — *чоловік біля телевізора.*

КОЛОВОРОТ — *захисник воріт.*

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури Полтавської області.

ГУБКА — *помада.*

РАДІУС — *радіоантена.*

СВІТЛОФОР — *пільга на оплату електроенергії.*

МЕДАЛЬ — *страва з меду.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

ПІДЛІТОК — *травень.*

ЗАШМОРГ — *нежить.*

МОТЛОХ — *бевзь на мотоциклі.*

КУРАЖ — *походеньки півника.*

КУМИР — *старший кум.*

СПІЛКА — *дівчина на виданні.*

МАГІСТРАЛЬ — *диплом магістра.*

ГОРНЯТКО — *хабарничок.*

МІНЕР — *модельєр коротких спідниць.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Усім, до кого «Перець» цього року прийшов вперше, розкажемо, що в конкурсі дотепників може взяти участь кожен, хто має почуття гумору. Отже, вважайте, кожен читач нашого журналу. Варто тільки придумати дотепний підпис до запропонованого малюнка чи фото. Підписи нам надсилають і школярі, і пенсіонери... А то й цілими сім'ями придумують дотепні коментарі.

«Вечірні посиденьки з «Перцем» об'єднують нашу родину,— пише нам І. Ф. Повторак із м. Полтави. — Коли ми придумуємо підписи, то регіт в хаті такий, що аж шибки дзвенять. Не завжди ми свої «сміхотвори» надсилаємо до редакції, але хоч насміємося від душі. За це «Перцеві» і його творцям велике спасибі. З Новим роком, вас!»

А тепер підіб'ємо підсумки одинадцятого туру. У «Перці» № 11 за 2010 рік було надруковано малюнок Юрія Опекана: стоїть мітингувальник з опущеними табличками «Геть!» і «Ганьба!», бо йому якийсь товстопузий чиновник тицьнув у рот солодкого півника-льодяника на паличці.

Журі уважно розглянуло усі підписи, які надіслали читачі, і переможцями назвало: **Сергія ВОРОНУ з м. Жашкова Черкаської області — *«Солодке давали, та з рук не випускали»* і Володимира ДІВОЦЬКОГО з смт Велика Михайлівка Одеської області — *«Помазали по губах і усьому ділу швах!»***

Вітаємо!

А ви придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА. Не баріться з листами. Імена переможців буде названо у третьому номері.

На переможців чекають призи!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

У нас у гостях Анджей Грабовський — поет, сатирик і публіцист, автор більше сорока книжок для дітей та юнацтва, двадцяти книжок для дорослих читачів. Народився у Вроцлаві 1947 року, нині живе і працює неподалік Кракова, очолює воєводське відділення Спілки письменників Польщі. Його твори відомі далеко за межами рідного краю: в Австралії, Греції, Литві, Україні, Чехії, Японії та в інших державах. Засновник і постійний організатор одного з найвідоміших літературних свят Польщі, в якому вже 20 років беруть участь письменники з багатьох країн — «Літературна галиційська осінь». За свою творчість отримав багато всіляких відзнак, премій і нагород, в тому числі дуже престижний міжнародний «Орден усмішки» (1997 р.), яким нагороджують польські діти своїх улюблених письменників із різних країн.

Пропонуємо добірку фрашок про сьогоднішнє суспільне життя Польщі, надрукованих в одному з останніх збірників Анджея Грабовського — «Satyriada». Дружній шарж намалював Артур Грабовський.

ФРАШКИ

Порозуміння

Розмовляємо віддавна,
як Поляк* із Поляком:
один очі замулює,
інший покриває лаком.

Спостереження

Є у нашого народу
те, що не загасне —
головніш за зміст є завше гасло.

Поступ

Серед багатьох і різних
цікавих будівничих моментів
маєм гарні результати
в будівництві монументів.

Щодо будови

Немов й путящим
був підмурок.
Лишень на поверхах
зчинився кавардак похмурий.

З першої руки

Найкраще злодій помічає,
коли на комусь шапка запалає.

Одностайність

Без уваги на режим,
націю чи край...
Завше відчуваємо єдине:
— Дай!

Довірливо

Річ у тім, мій любий друже:
— Ти борись, а не підскакуй дуже!

Рація

Ось, ми маємо нарешті демократичну ситуацію!
Знов у кожного Поляка своя рація.

Є різниця

Так здається, що в суспільстві нашім здавна
взяли за відвагу блазнювати вправно.

Із польської переклав Юрій ЗАВГОРОДНІЙ.

** За польським правописом національну приналежність треба писати з великої літери.*

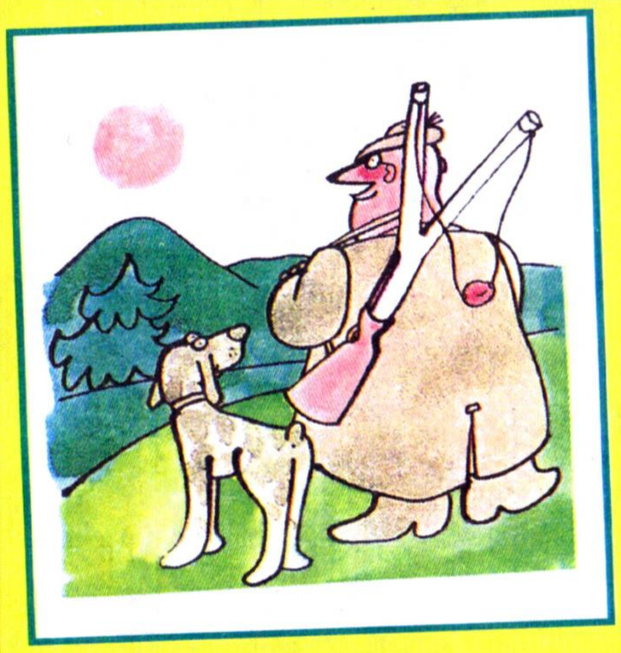

Ральф ВІНЕР

Я ІДУ ДО ЛІДІЇ

Із чудовим букетом троянд іду я до неї. Вона — так собі жінка, справді не красуня, та це байдуже. Навдивовиж не згасають мої почуття. Хоча вона і сварлива. Їй-право, у неї такий норов, що Ксантілла проти неї — чисте янголя. І це робить мене ще щасливішим.

Чи є у неї якийсь гандж?

Більш ніж досить! Вона палить. Дим із неї валить, як із фабричного димаря. Напивається двічі на тиждень, міняє чоловіків наче сорочки, і до всього — жахливо ревнива, бо посуд б'є при найменшій підозрі, а від заздрощів — аж посиніла. Їй пасують червоні троянди. Із ніжністю торкаюся шовкових паперових пелюсток.

Ось і її будинок. Підіймаюся сходами.

О, Лідіє!

Кажу правду, це справді так: характер у неї нікудишній. Дехто навіть каже, що вона зла. То знай же, небо, що саме тому я почуваюсь, наче на крилах! На серці мені теплішає.

А пристрасть до пліток?

Ще б пак, язик у неї працює справно і безугавно. Що вже пліткарка, то пліткарка. Горе тому, хто їй щось заперечить — одразу відчує її пазурі. А найгірше це те...

Але я вже біля її дверей.

Обережно кладу квіти на поріг і швиденько повертаю назад.

Почуття безмежної вдячності переповнює мене.

Сьогодні, любі мої, саме сьогодні, минає двадцять років, як Лідія відхилила мою руку і серце!

Із німецької переклав Ігор АРТЕМЧУК.

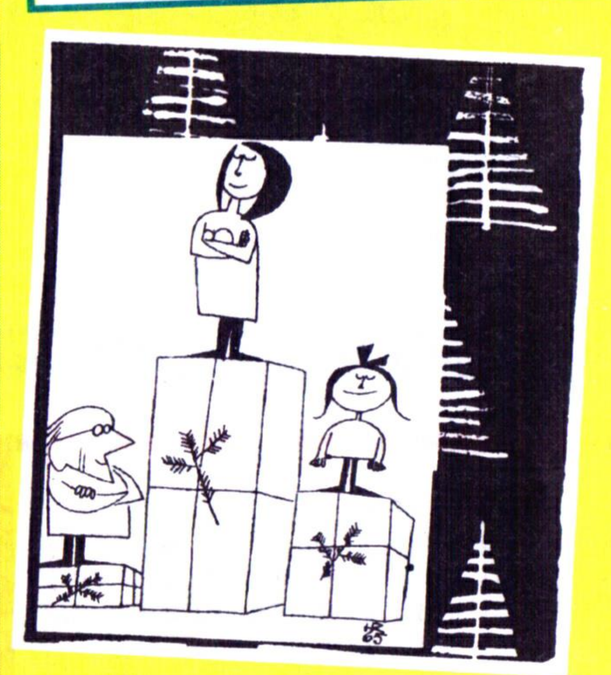

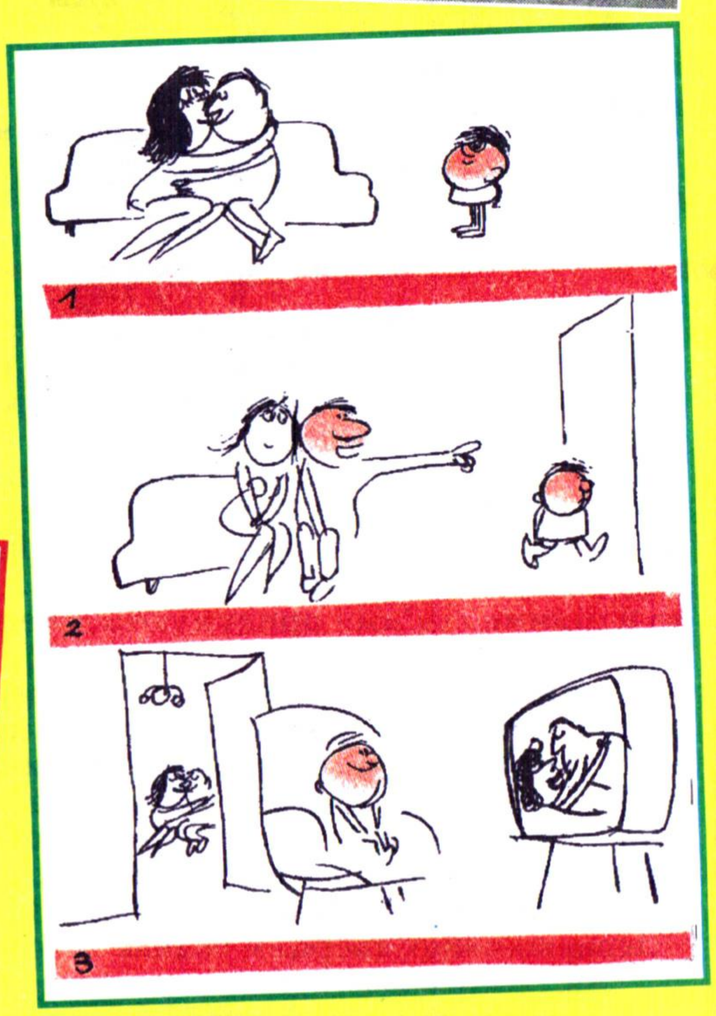

КРОСВОРД

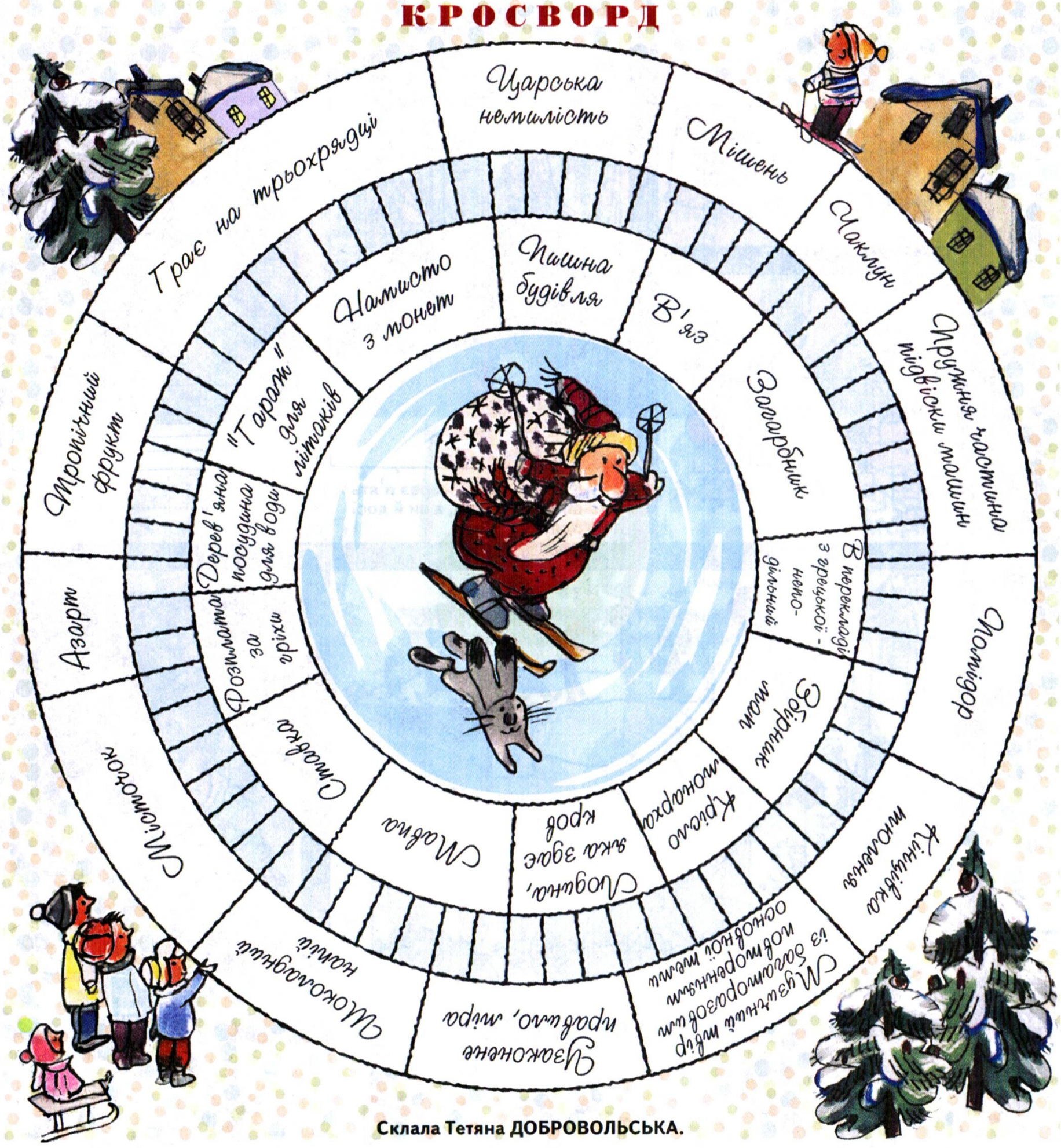

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

Страшне перо не в гусака...

«Футболіст зіграв рукою — забув, де у нього ударне місце».

(Із звіту про футбольний матч).

«При купанні в ополонці не страшно, коли великий мороз — головне аби було сухо».

(З інтерв'ю з моржем).

«Хотять мати всенародну любов всіма способами...»

(Із звіту про мітинг).

«Хоча ми і не одружились, все у нас було законно, крім чотирьох дітей, звичайно».

(Зі свідчення).

«Перевіркою дитсадка встановлено, що тільки половина дітей нашого виробництва. А решта — хто звідки».

(Із протоколу).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12 ЗА 2010 РІК.

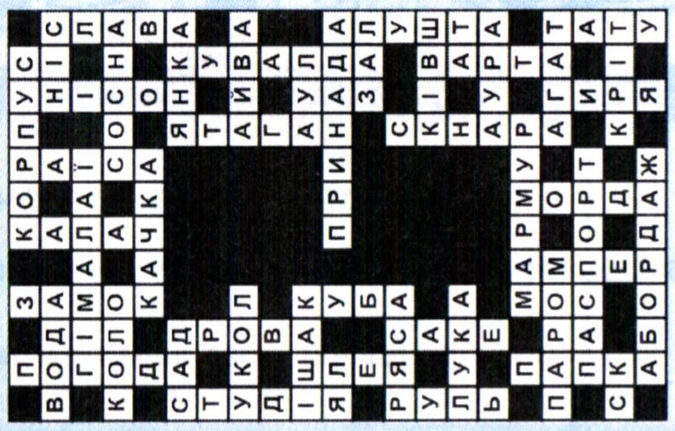

ПЕРЕЦЬ № 1 (1617)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 14.01.2011. Підписано до друку 24.01.2011. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8010 прим. Зам. 0110101. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

16 сторінка

Індекс 74393

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЬОРКО

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

— Голубонько, через п'ять хвилин ваш вихід, а ви й досі не одягнуті!

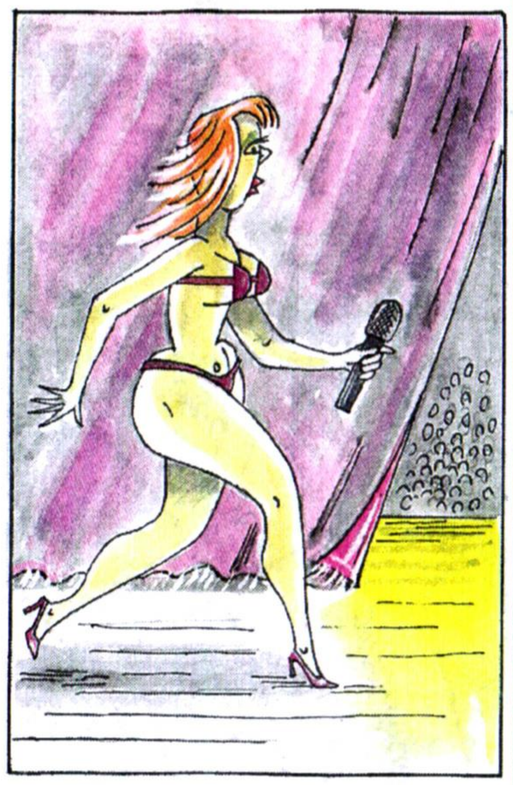

.....

Сергій ФЕДЬКО

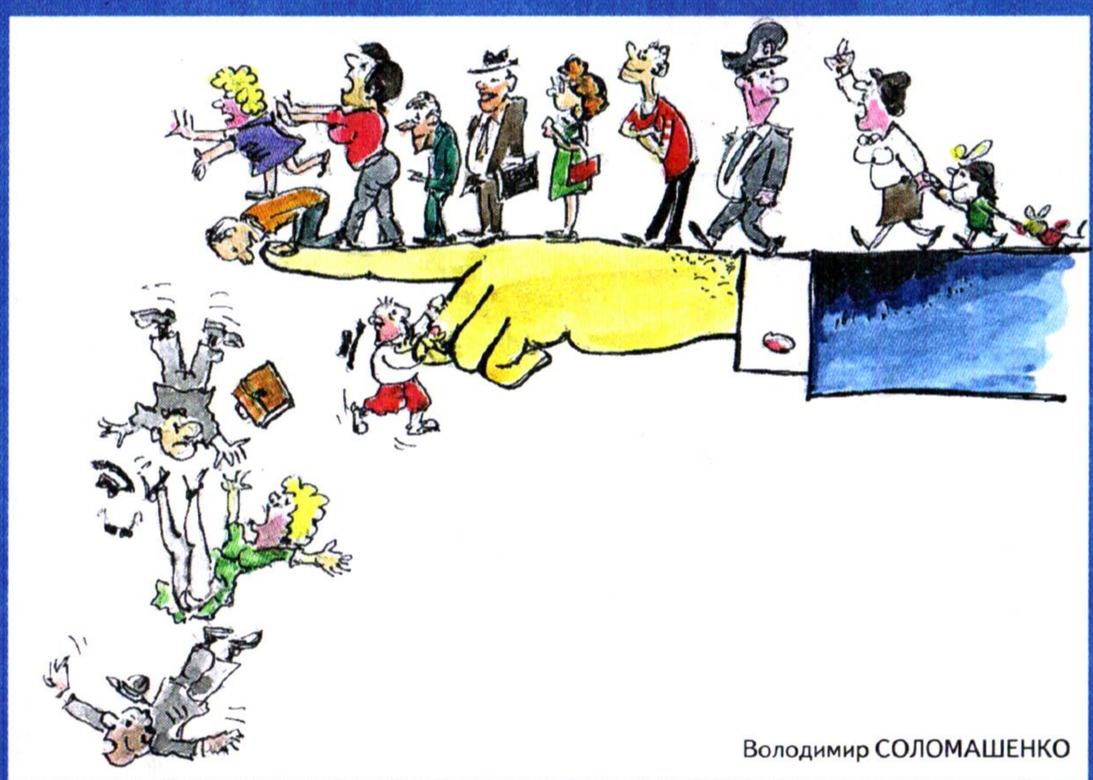

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Андрій САЄНКО

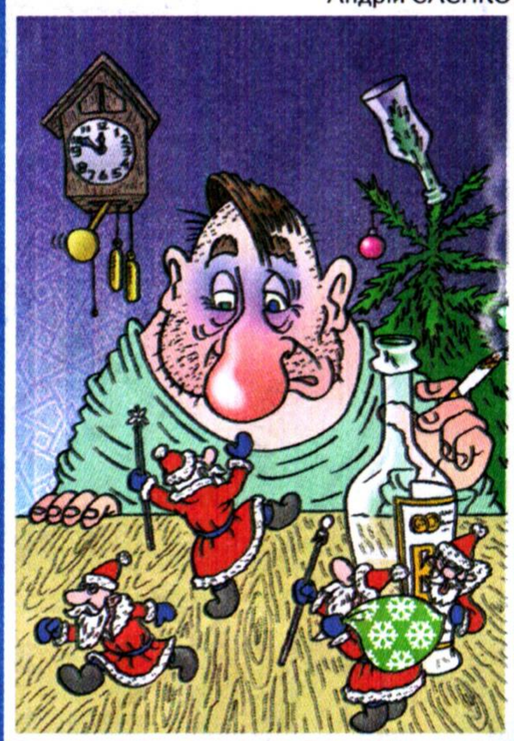

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ГАЙНО

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

4 820012 960675 01

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!